

Taaak priatelia - posledné spomienky na Irkutsk a to z môjho odchodu a letu cez Moskvu... Posledné balenie, posledné lúčenie s kostolom, známymi, priateľmi, veriacimi. Aaaaj... ani som si nemyslel, že mi to príde tak ťažké... Ledva som sa ovládol v kostole na poslednej sv. omši v nedeľu, keď som im v rámci oznamov chcel povedať pár slov na rozlúčku. Keď som videl tváre všetkých tých, ktorí mi počas toho roka prirástli k srdcu, normálne som sa zachvel smútkom, že ich opúšťam ale aj radosťou a vďačnosťou za to, že som mal tú milosť poznať také krásne duše. Je to ťažké ale aj krásne zároveň, že ako misionár musím byť ochotný rozlúčiť sa možno aj navždy s miestom a ľuďmi, ktorým som slúžil a ísť na miesta, kam ma volá Boh v dôvere, že On vie, prečo je to potrebné, prečo už nie som potrebný na tom mieste, kde som bol a prečo som potrebný na novom. Všetko má svoj zmysel v úmysloch nášho dobrotivého Otca.

A tak v dôvere, že Boh predsa vie, čo robí a to čo robí, je najlepšie aj pre mňa aj pre iných okolo, som nasadol do lietadla Irkutsk-Moskva, zakýval poslednýkrát otcovi Vlodekovi, ktorý mi bol vynikajúcim bratom, spoločníkom i priateľom a vzlietol do výšok smerom k Moskve, ktorá by mala byť na niekoľko rokov mojím novým domovom. Budem tam kaplánom v kostole sv. Olgy v časti Ľublino, tak ak budete mať niekedy cestu okolo, zastavte sa! :o)

V lietadle som si sadol na stredné sedadlo, teda nie priamo pri okne. Tam sedel jeden pán v stredných rokoch. Aaach, povedal som si, zas nebudem vidieť tú všetku krásu ruskej zeme. Ved' keď som cestoval z Moskvy do Irkutsku pred rokom, cestoval som celú noc a to teda absolútne nič nebolo vidno. A teraz, keď už som tú možnosť mal, keďže som vylietal z Irkutsku o 8.30 ráno, zas sedím ďalej od okna... Nuž nevádi – aspoň tak ukradomky cez pleco sa budem pozeráť... No ale keď som uvidel tie nááádherne oblaky, nad ktoré sme sa vzniesli, som si povedal, že toto takto ďalej nemôže zostať. A tak som vybral foťák a tak, aby som až tak

strašne neotravoval toho pána, som ho držal vo vystretej ruke blízko okna a fotil len tak naslepo tú nádheru za oknom. Bolo to ako obrovský šľahačkový koláč, ako mesačná krajina, ako zamrznuté pláne na severnom póle... Jednoducho ďalšia krása, ktorú stvoril Boh. Bože, si majster, skutočný majster!

Zábavné na tom bolo to, že ten pán sa na tom dobre bavil. A tak po asi piatom pokuse fotiť sa obrátil ku mne a hovorí: „A davajte, ja vám odfotím pár fotiek, dobre? Nebojte sa, ja som tiež fotograf.“ No to ma podržte...! A tak som dal svoj foťák niekoľko krát počas letu do rúk cudzieho človeka, aby mi urobil pár veľmi pekných fotografií. A celkom ho to bavilo. Myslel som si, že ho to prestane baviť po pár minútach, ale jeho to bavilo čím ďalej tým viac. No a potom sa rozhovoril, že on takisto rád fotografuje. Že má veľa fotiek z rôznych oblastí Ruska, že ak chcem, môže mi ich ukázať. Nuž a tak sme si pozerali nááádherné fotky, ktoré urobil na Sibíri, sopky na Ďalekom Východe na Kamčatke a ďalšie a ďalšie. Väčšinou to boli fotky z lietadla a tak som sa spýtal, akú má prácu, keď tak často lieta lietadlom... Nejakú zo začiatku nechcel povedať ale neskôr sa rozhovoril. Pracuje totiž v rozviedke... Áno, prosím pekne, v lietadle do Moskvy som letel s rozviedčikom, teda západným jazykom povedané – s ruským špiónom. Dobré nie? Nuž a tak sme sa dali do družného rozhovoru, že asi 6 hodinový let nám ubehol ako pár minút. Samozrejme o svojej práci mi nemohol hovoriť, ale rozprávali sme veľa veľa o inom. Ďakujem Bohu, že som mohol stretnúť takého dobrého a príjemného spoločníka. Niekoľko na Slovensku mi potom povedal: „A ty si myslíš že len tak náhodou s tebou cestoval v tom lietadle?“ No, možno nie náhodou, možno náhodou... Akokoľvek to bolo, bolo to veľmi príjemné stretnutie. Nakoniec sme si vymenili telefóny, pretože on býval väčšiu časť roka v Moskve. Možno sa ešte niekedy stretneme... a porozprávam sa na kávičke so špiónom :o)

Po príchode do Moskvy bolo na mojich hodinkách síce o 6 hodín viac, ale rozdiel v časových zónach medzi Irkutskom a Moskvou je 5 hodín a to 5 hodín späť. To znamená, že keď som z Irkutsku vylietal o 8:30 ráno, do Moskvy som prilietal o 9:30 ráno. A keby bol ešte dobrý vietor, tak by sme to stihli za 5 hodín. To by ale znamenalo, že ak som vylietal z Irkutsku o 8:30, presne o 8:30 by som priletel do Moskvy. Teda 6 alebo 5 hodín letu podľa počasia a vetru by zostalo vysieť len tak vo vzduchu – proste by neexistovalo. Mal by som 6 hodín k dobru. Viete si to predstaviť? Vylietate o pol deviatej, cestujete 5 hodín a zas je pol deviatej, nestratili ste letom ani jednu minútu. Zábava, nie? To sa ale prejaví na organizme, ktorý sa takto oklamať nedá. Keď je čas ísť spať, je jedno že je 5 hodín menej, vaše telo zaspáva. To sa aj odrazilo na večernom príbehu, ktorý rozpoviem neskôr.

Po nájdení môjho kufra ma už v hale na letisku Damadedovo čakal Baltazár – spolubrat z Indonézie, ktorý už niekoľko rokov pracuje v Moskve. Nasadli sme do autobusu a cestovali do nášho domu v časti Ľublino. Je to vlastne bývalý komunistický kultúrny dom, ktorý postavili ešte za Stalina v štýle gréckeho Pantheonu. Rôznou kombináciou autobusov a metra sme sa nakoniec dostali až tam. Bola to dosť mohutná stavba obkolesená omnoho väčšími asi tak

17-poschodovými panelákmi dookola. Vyzeralo to ako drevenička učupená v obkolesení obrovských hôr. No zábava. Vnútri vyzeralo všetko rozbité ako na stavenisku. Steny potečené, plafóny s odutou a opadanou omietkou... Všetko ešte stále v „pôvodnom znení s titulkami“ – tak ako to bolo za starých dobrých stalinských časov. Aj naše izby a priestory, v ktorých žijeme, sú v tom „pôvodnom znení“. A ešte sa nevie, kto kde bude bývať, pretože izby sú štyri, piata sa prerába a nás bude šesť aj s jedným seminaristom Jurom, ktorý už skončil teológiu a bude sa v Moskve pripravovať na večné sľuby. Nuž, uvidíme, ako sa to celé vyvinie...

V našom dome som sa hneď zoznámil s Andrejom – mladým mužom, ktorý bol kedysi naším seminaristom, no rozhodol sa vrátiť späť do svetského života. Nedávno sa oženil a pracuje v našom dome aj kostole zároveň ako pomocník, stavbár, opravár, ochranca – proste všetko. Je to preto, lebo je to zatiaľ jediný človek, ktorému môžeme dôverovať, že bude svoju prácu robiť naozaj svedomito a nebude podvádzať, čo sa o mnohých len tak nájdených cudzích robotníkoch nedá so 100%-nou istotou povedať. Prijemný človek. Chceli sme sa dohodnúť na obhliadke Moskvy, ale keďže mala byť večer sv. Omša o siedmej, nijako sa to nedalo ani pred ňou ani po nej stihnúť, pretože centrum Moskvy bolo vzdialené skoro hodinu cesty autobusom a metrom. Tak sme sa dohodli na september, keď sa vrátim zo Slovenska. Teším sa...

Po obede na mňa prišiel poriadny spánok. Keďže som cestoval skoro ráno z Irkutska a balil som sa celú noc, nič som nespál. Spolu s časovým posunom to urobilo svoje a moje telo jednoducho nevydržalo, hoci sa chcelo porozprávať s ľuďmi okolo. Premáhal som sa ako som vedel, ale okolo tretej-štvrtej poobede som padol na posteľ ako mŕtvy. Až minútu pred siedmou ma zobudil Baltazár, ktorý si až príliš neskoro uvedomil, že môžem kvôli tomu časovému posunu práve spať. Sv. Omša, ktorá sa mala začať o 19:00 sa začala kvôli mne o pár minút neskôr. No najlepší gól bol vtedy, keď sa na začiatku sv. Omše Baltazár ospravedlňoval, že sme začali neskôr, asi takýmito slovami: „No viete, musel som zobudiť pátra Roberta na sv. Omšu.“ Som si myslel, že sa prepadnem od hanby pred veriacimi, ktorí ma prvý krát videli a hneď takáto hanba. Ale Baltazár pokračoval: „Ale viete, drahí veriaci, to je ten časový posun. Páter Robert iba dnes priletel z Irkutska a tam majú práve teraz polnoc. Takže mu to prepáčime...“ Všetci sa zasmiali aj ja a bolo fajn. Pochopili... Asi to tu v Rusku poznajú lepšie ako my na Slovensku, kde takéto problémy s časovými pásmami, ktorých je v Rusku asi 11, nemáme.

Keďže sme s Andrejom po sv. Omši nešli pozrieť centrum Moskvy, rozhodol som sa, že sa pôjdem aspoň popozerať po okolí nášho kostola. A tak som si zobral foťák a vyšiel si na obhliadku nášho „rajóna“. Bola to veľmi zaujímavá prechádzka, na ktorej som spoznal niekoľko zaujímavých miest ale aj veľmi zaujímavých ľudí. Okrem spústy panelákov, ktorých je po okolí neúrekom, som našiel aj niekoľko parkov, niekoľko obchodov a samozrejme reštaurácií. Nuž a v túžbe aspoň s niekým pohovoriť po Rusky som sa zastavil v každej reštaurácii a poprosil o menu a povypytoval sa na ceny jedál a nápojov, že „ak by som nááááhodou niekoho niekedy

chcel do tejto reštaurácie pozvať, aby som vedel...“ Ale v podstate to bolo hlavne kvôli tej ruštine.

A tak som sa na svojej obhliadke dostal do jednej maličkaj talianskej pizzérie. Keď som vstúpil dovnútra, žiadnych zákazníkov tam už nemali. Sedel tam len jeden mladík a jedol omeletu. A tak som sa ako v každej reštaurácii spýtal jeho, či tu je možnosť nahliadnuť do menu. Ukázal na pult, kde bolo položené. Ako som si ho prezeral, podotkol, že tam majú okrem normálnych veľkostí aj supervelkú pizzu. To ma zaujalo a akosi sme sa dali postupne do rozhovoru až sme sa nakoniec rozprávali o rôznych veciach. Dozvedel som sa, že je z Azerbajdžanu a že prišiel tu do Moskvy, aby si tu založil takú malú pizzeriu. Vysvitlo, že predtým sedí hlavný šéfkuchár pizzérie. Sadol som si ku stolu oproti a po chvíli rozhovoru, keď už zjedol skoro všetko, zrazu sa obrátil na mňa s tanierom v ruke a slovami: „Počuj, ja už nevládzem, dáš si z tej omelety?“ Oproti nemu bola na tanieri porcia omelety pripravená asi pre jeho spolupracovníka a tak som si povedal, že mi ponúka asi tú. Ale on sa ešte raz opýtal a podával mi svoj tanier, na ktorom bol ešte kúsok omelety a svoju vidličku. No tak to bol pre mňa goool. Nevedel som, či sa mám smiať, či sa mám obávať otrávenej omelety a jeho zlých úmyslov. Ale keď som videl, ako z tej omelety spokojne je aj on, prešli ma také temné pochybnosti, predsa len som si vypýtal čistú vidličku a asi s trošku prestrašeným výrazom v tvári som si ten tanier zobral a pomaličky dojedal jeho omeletu. Tak to som ešte nikdy nikde nevidel – aby úplne cudzí človek ponúkol svoju nedojedenú omeletu. Na druhej strane to bol aj výraz veľkej dôvery. A tak sme sa zarozprávali ešte viac. Po asi hodine rozhovoru sme vyšli von pred pizzériu a tam sa ešte chvíľu rozprávali napríklad o tom, ako sa vyučil za kaderníka, ale potom tú prácu zanechal, hoci ju robil vynikajúco, pretože ho ťahala iná práca... Uff, pomyslel som si, Pane, ty mi hneď po pár hodinách príchodu do Moskvy daruješ priateľa s veľmi dobrým srdcom, ktorý je nadôvažok ešte aj kaderníkom... Musím povedať, že Pán je štedrý, ak sa spoľahneme na jeho dobrotu. :o) A tak sme sa po družnom asi hodinu a pol trvajúcim rozhovore rozlúčili s tým, že sa určite uvidíme v septembri, keď sa vrátim do Moskvy. Tak sa teším...

Nuž a naspäť do kostola sv. Oľgy som šiel opačnou cestou, kde som ešte navštívil japonsko-čínsko-kórejsko-ruskú reštauráciu a čisto armjanskú reštauráciu, kde som sa dal do rozhovoru s čašníkom, ktorý mi prezradil, že jeho praded je známy francúzsky spisovateľ a tak ďalej a tak ďalej. Proste v jeden večer zážitkov na rozdávanie.

Keď som sa približoval ku nášmu kostolíku, všimol som si, že na lavičkách pred kostolom sedia a rozprávajú sa dva mladé manželské páry s dvoma kočiarimi. V rukách držali zelené a biele priesvitné fľaše viete s čím a popíjali z nich viete čo (to nebudem tu spomínať, však viete čo). A tak som si povedal. Ved' prihovorím sa im, možno to budú v budúcnosti naši veriaci. Ale ako to urobiť, aby to nebolo také hlúpe, že: „Ahojte, ja sa s vami teraz idem porozprávať, dobre?“ A tak som si len tak vymyslel, že nazdaaar, ja idem len takto okolo (ako turista) a všimol som si, že oproti tým všetkým betónovým panelákom táto budova tu svieti ako poriadna päšť na oko. Čo to

vlastne je? A oni na to: „To je niečo katolícke, cirkev či čo...“ Aha... a druhý na to: „To je sekta... Sektári sú to!“ Ja som sa ohradil, že reku čo ja poznám, katolíci nie sú sektári. No odpoveď bola stále tá istá: „Sektári sú to!“ A ja hovorím: „A prečo sektári? Ty si tam bol medzi nimi, poznáš ich osobne, stretol si sa s nimi niekedy?“ A on: „Nie, prečo?“ „Tak prečo hovoríš, že sú to sektári, keď si sa s nimi vôbec nestretol?“ – ja na to. A on: „No, všetci, ktorí vychádzajú z tej budovy sú takí mútni (nepochopiteľní, zvláštni, čudní).“ Ahaaa, takže tak... Nuž, je pravda, že my veriaci často vyzeráme zvláštne a čudne, často sme smutní a zničení svojimi hriechmi, často nedávame iným svedectvo o krásnom živote s Bohom a strašíme svojím vzhlľadom aj tých, ktorí by chceli mať niečo s kresťanstvom spoločné. Ale nie všetci sú takí... Keď som neskôr bratom rozprával o tejto príhode, smiali sa a hovorili: „No, to je tu klasika – nevidel som, nestretol som sa s nimi, ale aj tak viem ako to s nimi je...“ Keďže neboli až tak veľmi zhovorčiví, pekne som sa s nimi rozlúčil a šiel som ďalej akože som turista, ktorý si obhliada Moskvu. Nuž, a na svojej obchôdzke z druhej strany som našiel obrovský park, v ktorom sedelo množstvo ľudí, jedlo, pilo, rozprávalo sa a zabávalo. Okolo behali deti. Na tom všetkom by nebolo nič zvláštne, keby nebolo akurát okolo 23:00 večer. A aj napriek takémuto pokročilému času bolo vonku v parku množstvo ľudí a v tej tme iba vo svetle pouličných lúčov (v parku žiadne lampy neboli) sa veselo zabávali a rozprávali. Zábavné aj zvláštne – nuž, ruská tradícia – stretávať sa s priateľmi a známymi a donoci rozprávať a rozprávať. No nie hocičo, hlúposti. Oni ak už o čomsi rozprávajú, vždy hovoria hlboké témy o živote, o viere, o Bohu, o svojich rodinách... Ako mi povedali samotní Rusi, vždy musia byť tie rozhovory a vždy aj sú dôležité a vážne. Samozrejme sa tam pripletú aj smiešne historiky či vtipy a anekdoty. Eeej páči sa mi tá ruská duša, čím ďalej tým viac.

Nakoniec som sa vrátil späť opačnou stranou k nášmu kostolu a zistil som, že za naším kostolom sa takto v noci takisto stretávajú pre zmenu iba mladí ľudia – sedeli na lavičkách, rozprávali... Prešiel som okolo len tak... Možno niekedy, nabudúce sa aj pridám, kto vie? Ak môžeš, priateľu, pomodli sa už teraz za nich, aby im Pán otvoril srdcia, aby som mohol aj do ich srdca zaslať pár slov o Ňom, ktorý je Láska...

Na ďalší deň som sa porozprával s jedným pánom, ktorý prišiel z Baranoviči v Bielorusku tu do Moskvy na asi dva mesiace, aby im pomohol s opravami celého chrámu. Dával do poriadku bývalú sakristiu. Akurát bolo všetko rozbité a pred ním ešte veľa práce. Hovoril mi trochu o plánoch s celou budovou, ukázal mi všetky miestnosti, v ktorých sa stretávajú nielen anonymní alkoholicy, ktorí chcú skončiť s alkoholizmom, ale aj anonymní narkomani, deti, mladí, neokatechumenát a ďalšie skupiny. Skoro všetky miestnosti boli zatuchnuté, otečené, omietka opadaná. Chceli by všetko dať nejako do poriadku, ale akosi niet peňazí, aby sa to opravilo. A viete, opraviť starú budovu je ťažšie, ako postaviť novú a to sa tu akosi zatiaľ nedá. Takže len dúfajú, že si to Pán, ak to chce, nejako aj zariadi.

Po obede sme už s Baltazárom nasadli na autobus a cez metro a ďalší autobus sme sa opäť

vrátili na moderné letisko Damadedovo, z ktorého som už odlietal do Viedne. Vo Viedni ma s malým opozdením čakal seminarista Peťo a s ním som sa už dostal na milované Slovensko. Uvedomil som si, že v Rusku som sa už posledné mesiace cítil ako doma – tak som si zvykol na všetko okolo, že hoci ma na začiatku rozhorčovali autobusy a posmieval som sa nad každou vecou, ktorú som videl inú ako na Slovensku, po tých pár mesiacoch ma normálne rozčuľovalo, ak nejakí zahraniční turisti cestovali autobusom a smiali sa nad tým či oným, ako ja keď som prišiel. Prijal som Rusko aj Rusov za svojich a keď mi povedali, že o pár týždňov odchádzam na Slovensko, nebolo vo mne: „Aaach moje milované Slovensko, konečne preč odtiaľto, kde je hrozne tam, kde je tak fajn.“ Nie nie nie – vôbec nie. Uvedomil som si, že až na pár vecí je život tam v Irkutsku taký istý ako na Slovensku. Veď človek ku šťastnému – skutočne šťastnému životu nepotrebuje tak veľa. Čo myslíš?